

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Vil det sige, at finansministeren påstår, at energipriserne i marts 1985 svarer til energipriserne i 1983 – jeg har desværre ikke den nøjagtige dato for fastsættelsen? Jeg er fuldstændig sikker på, at der var nogle væsentlig lavere energipriser i 1983; jeg er fuldstændig sikker på, at også forsikringspræmierne var væsentlig lavere i 1983, og alle ved, at bilerens pris var væsentlig lavere i 1983.

Nu har vi hørt så mange smukke bemærkninger om hensynet til de offentligt ansatte, også fra den konservative ordfører. Hvis ikke vi får dette reguleret, så betyder det, at man skal have penge med hjemmefra, hver gang man skal køre i statens tjeneste, i kommunens tjeneste i egen bil. Det eneste, jeg har bedt finansministeren om, er at undersøge og optage forhandlinger om, hvad den nye sats skal være. Det må der kunne laves nogle objektive beregninger af over samme læst som tidligere, og det mener jeg må være et til-sagn, finansministeren risikofrit kan give. Hvis finansministeren har ret i, at der ikke er noget grundlag for at få taksten forhøjet, så må finansministeren dokumentere det. Men er der grundlag for en forhøjelse – det er jeg sikker på at der er – så må det vel også være rimeligt ud fra finansministerens egne forudsætninger, at der foretages en regulering.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Det er korrekt, som hr. Stavad siger, at der ikke har været foretaget en regulering siden 1983. Men jeg bliver nødsaget til at gøre opmærksom på, at i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i 1985 blev det ikke rejst som noget ønske at få disse takster sat i vejret.

Det, jeg argumenterer ud fra, er alene en sammenligning med det niveau, der var gældende i marts 1985, da overenskomstloven blev gennemført i folketingset. Hr. Stavad kender jo tallene fra skatte- og afgiftsudvalget bedre end nogen andre. Der er en beskedent stigning i benzinpriserne sammenlignet med marts 1985. Til gengæld blev der allerede i forbindelse med julepakken gennemført en særlig afgiftslettelse for den blyfri benzin med det resultat, at man herigennem i realiteten får en lavere benzinpris end de 6 kr. 58 øre pr. l. Derfor er der ikke for mig at se i

forbindelse med den såkaldte påskepakke noget grundlag for at ændre taksterne.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg mener ikke, man kan sige, at jeg hører til dem, der er slemme til at overrende folketingets talerstol. Jeg tror nok, jeg tør hævde, at der er en del tilbage af min kvota, men der er nogle særlige grunde til, at jeg føler trang til i dag at gøre status.

Alt tyder på, at den såkaldte påskepakke vil blive vedtaget. Så siger oppositionen naturligvis, som vi har hørt det så ofte før, at det er igen et vidnesbyrd om, at regeringens økonomiske politik er slået fejl. Hvor tit har vi ikke hørt hr. Anker Jørgensen og hr. Svend Auken anvende den påstand? Det virker næsten som, hvad er det, det gamle ord siger: »Som hængt mand, der taler om rebet i egen bolig.«

Vi kommer ikke uden om, at i de ti år fra 1972 til 1982 havde vi næsten hele tiden regeringer under socialdemokratisk ledelse. I løbet af de ti år steg beskæftigelsen her i landet med ca. 118.000, og det ville være grov underdrivelse at sige, at stigningen fortrinsvis skete i den offentlige sektor. Beskæftigelsen steg nemlig i denne 10 års periode med 264.000 mennesker, men samtidig mistede vi 146.000 arbejdspladser i erhvervslivet. Det var et helt afgørende træk i den danske samfundsudvikling igennem denne 10 års periode. Altså det erhvervsliv, vi skal leve af, nedlagde i gennemsnit ca. 15.000 arbejdspladser om året.

Så kan man naturligvis sige – det repeterer hr. Svend Auken uafledigt – at det skyldes den internationale krise. Man kan også sige det på en anden måde: det er naturligvis en overordentlig uheldig kombination, når et land oplever en svag konjunktur, samtidig med at landet har en svag regering.

Hvis jeg må sammenholde med de sidste tre år, hvor firkloverregeringens politik har virket, er det da i alt fald en kendsgerning, at vi har fået skabt godt og vel 150.000 nye arbejdspladser, vel at mærke næsten alle sammen i den private sektor. Det mener jeg vi kan fremhæve, fordi det betyder en afgørende vending i vores arbejdsløshedssituation.

Det er slet ikke godt nok endnu, men det går klart den rigtige vej, og det hænger sammen med vores hjemlige politik. I de ti år fra